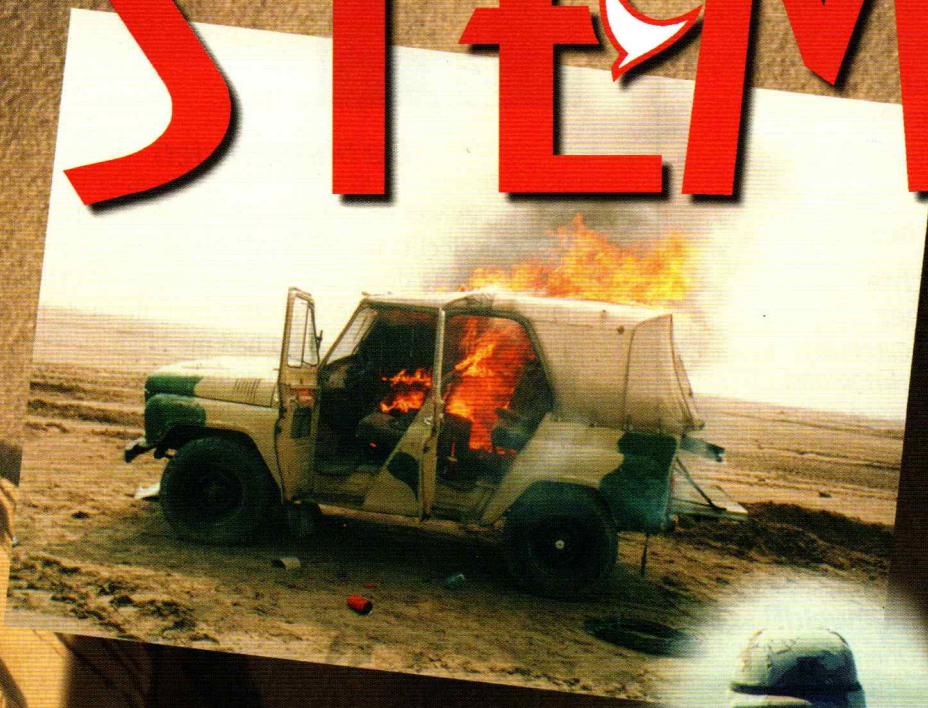

STEM

De storm
overleven

Dr. John Sullivan

Inhoud

De blinden zien	2
De lammen lopen Boedapest, Hongarije	3
De storm overleven Dr. John Sullivan, Ohio	4
Stem bestellen	9
Een echte zigeuner Sonnie Gibbard, Londen, Engeland	10
Contactadressen	13
De voorsprong van de winnaar Bill Ashpaugh, Olympisch bodybuilder	13
Voetbalgeweld! Stefan Driess, Schlaitdorf, Duitsland	14
Een belangrijke opmerking	17
Geweld thuis Gary Jackson, Essex, Engeland	18
Wie zijn wij?	19

Richard Shakarian

De blinden zien

Het succes van onze recente campagne in Boedapest was slechts het begin. God heeft plannen om iets nieuws te doen in de Fellowship. Een centraal punt in de campagne was een krant die in de hele stad werd uitgedeeld. God had me laten zien dat, wanneer de waarheid en het enthousiasme over Hem vrijelijk in Boedapest verspreid zouden worden, Hij mensen naar zichzelf toe zou trekken. En dat is precies wat er gebeurde.

We gingen er niet heen om te preken of om mensen te bestraffen. Een boodschap van straf zal nooit iemand helpen. We vertelden eenvoudige verhalen, zoals dat van de vrouw die van haar kwaal werd genezen door zich eenvoudig in geloof naar Jezus uit te strekken. We vertelden van de blinde bedelaar die het uitriep naar Jezus en door de Heer genezen werd.

Een andere sleutel die God me getoond had, was dat we ons moesten richten op de kracht van het gebed. Dat betekende dat we voor één soort nood tegelijk moesten bidden. Op een bepaald moment zei ik tegen de menigte dat God nu ogen zou gaan genezen. Wij strekten onze handen naar hen uit en baden. Blinden verlieten die plek ziende. Toen baden we voor mensen met gehoorproblemen. Ze begonnen te horen! Er waren er ook met ademhalingsproblemen, of kreupelen die genezen werden. Het was een spannende tijd!

Richard Shakarian
Internationaal voorzitter

De lammen lopen

Boedapest, Hongarije

Zeven jaar lang was Zoltan Varadi arbeidsongeschikt vanwege een defect aan de ruggengraat. Voorafgaand aan een belangrijke concertcampagne die was opgezet door de FGBMFI in Boedapest, kwam een van de teams die kranten over de bijeenkomst aan het verspreiden waren, hem tegen terwijl hij op een smerig matje in een metrostation lag te bedelen. Hij hield een bord omhoog: „Ik ben gehandicapt en arbeidsongeschikt.”

Ze gaven hem een krant en begonnen hem te vertellen over het bijbelverhaal in het boek Handelingen, waar een man die bij de tempelpoort zat te bedelen, genezen werd. Ons teamlid pakte de hand van de lamme man vast en zei, net zoals in de Bijbel: „In de naam van Jezus Christus, sta op en wandel.” Het viel hem eerst erg moeilijk, maar naarmate hij zich voortbewoog, ging het steeds gemakkelijker.

Arm in arm begonnen de twee mannen door het metrostation te lopen. Zoltan zei: „Ik weet niet wat er gebeurde, maar toen u mij aanraakte, voelde ik een warmte.”

„Toen ik me realiseerde wat er gebeurd was,” vertelde ons teamlid, „liet ik hem los en begon hij alleen te lopen.” De man rende naar alle winkeliers in het station die hem kenden en riep: „Ik ben genezen! Ik ben genezen!” Hij gooide zijn bordje en zijn wandelstok weg en zei: „Die heb ik niet meer nodig!” Twee dagen later hoorden we dat hij weer terug was in het metrostation en dat hij iedereen over Jezus vertelde.

Tijdens een van de bijeenkomsten voegde zich een jonge vrouw bij de menigte. Ze viel me op omdat ze zichtbaar moeite had met lopen. Terwijl

we met haar baden, genas God haar. Voor het eerst in haar leven kon ze recht overeind staan. Toen begon ze te lopen, eerst langzaam, totdat ze snel en normaal liep.

Er kwam een vrouw met twee kleine kinderen. Een van haar kinderen had ademhalingsmoeilijkheden, en zijzelf kon amper zien. Na gebed werden beiden genezen. De vrouw begon dingen te beschrijven die ze aan de overkant van het veld kon zien. Maar er was méér! Ze hield haar beide gehoorapparaten omhoog. Ze dacht dat die niet in orde waren omdat ze zo'n herrie maakten. Maar het bleek dat ze die niet langer nodig had. Ze kon normaal horen! ●

De storm overleven

Dr. John Sullivan, Ohio

WHAM! De ontploffing schudde me wakker. Ik keek rond. Angst flikkerde in de ogen van de andere militairen van de artilleriedivisie. Wat was er gebeurd? „Blijft dicht tegen elkaar aanzitten!” blafte de hoogste aanwezige officier in onze overvolle slaapzaal in Saoedi-Arabië, die gevuld was met een zee van slaapzakken. „Wacht totdat we verdere orders krijgen!”

Die orders kwamen nooit. In plaats daarvan begon een minuut later een militaire sirene te loeien: gasalarm! Dat was voor ons het teken om de volle bepakking aan te doen, compleet met gasmaskers en beschermende kleding voor chemische aanvallen. Een Irakese Scud-raket was onderschept door een Amerikaanse Patriot en was geëxplodeerd boven de havenstad Damman. Omdat ze niet wisten of er gifgas in zat, gaven onze commandanten ons de opdracht in staat van paraatheid te blijven totdat specialisten de boel onderzocht hadden.

De sirene klonk om 13.30 uur. Een paar uur later werd ik overweldigd door claustrofobie. Onbeheersbare angsten maakten zich van mij meester, hoewel ik sinds het begin van het alarm had gebeden. Al snel

overtuigde God me van Zijn aanwezigheid, en ik werd me ervan bewust dat er over de gehele wereld voor ons werd gebeden.

Jaren na de operatie Desert Storm had het grootste deel van de wereld nog steeds niet gehoord wat God gedurende dat Midden-Oostenconflict had gedaan. En als u soms een van diegenen was die voor ons baden, dan wil ik u daarvoor graag bedanken. U hoeft er nooit aan te twijfelen of uw gebeden gehoord en geapprecieerd werden.

Als kinderarts had ik nooit gedacht dat ik in het buitenland zou moeten dienen. Op een nacht zei ik tegen mijn vrouw: „Voor een kinderarts trainen ze me wel erg goed. Ik krijg extra training voor eerste-hulpwerk, geavanceerde hartbewaking, traumabehandeling, en cursussen voor hulpverlening in gevechtssituaties en bij chemische oorlogvoering.” De reden voor deze training werd duidelijk zodra de plaatsvervangend commandant van het ziekenhuis in Fort Riley een noodvergadering belegde. Snel ratelde hij de namen op van het medisch personeel dat was aangewezen voor het gebied van de Perzische Golf.

Ik hoorde dat ik was ingedeeld als chirurg bij de Eerste Artilleriedivisie, genaamd

Gered in minder dan vijf seconden

Luitenant-vlieger Ian Ferguson

„Hij is onbestuurbaar!” schreeuwde ik naar mijn navigator. „Ik spring er uit!” Ik duwde mijn hoofd tussen mijn knieën en trok aan de hendel. De raketten ontstaken en mijn stoel schoot recht omhoog. Hij accelereerde van 0 tot 90 km/h in éénderde seconde. Onmiddellijk gingen mijn parachutes open. Later hoorde ik dat dit in de hele geschiedenis van de Britse luchtmacht een van laagste en snelste schietstoelontsnappingen was die je nog kunt overleven. Mijn leven werd gered in minder dan vijf seconden.

Het was een wonder dat ik in die straaljager vloog. Ik had hard en langdurig gewerkt om het voorrecht te hebben in zo'n cockpit te zitten! Op school had ik het van het begin af aan moeilijk, en alleen door pure vastberadenheid lukte het me uiteindelijk om erdoor te komen. Toen de Royal Air Force mijn sollicitatie voor piloot afwees, leek het of ik mijn vliegcarrière wel kon vergeten. Uiteindelijk werd ik toch toegelaten tot de officiersopleiding en de vliegersopleiding, wat me weer aan de studie bracht.

Tenslotte studeerde ik af als officier en werd ik doorgestuurd naar de opleiding voor straaljagerpiloot. Hoewel ze me er aanvankelijk niet goed genoeg voor vonden, werd ik uiteindelijk toch straaljagerpiloot. In die tijd ontmoette ik Elizabeth en nam ik de belangrijkste beslissing van mijn leven. Door haar begon ik naar de kerk te gaan, waar ik mensen over God hoorde praten op een manier alsof Hij echt bestond. Hun innerlijke kracht en de antwoorden die ze leken te hebben, maakten indruk op me. Uiteindelijk zei ik na een bijzonder moeilijke dag tegen God dat ik moe was van het strijden en ik vroeg Hem de leiding in mijn leven over te nemen.

Een paar jaar later kwam de ochtend van die crash. Ik zat pas 15 seconden in de lucht en had geen andere keus dan op die gevaarlijk lage hoogte de schietstoel te gebruiken. Mijn rechterarm en linkerbeen waren gebroken. Ongelukkigerwijs klapte mijn parachute niet dicht en werd ik meegesleept, met mijn gezicht omlaag, langs rotsen en sneeuw. Ik slaagde erin mezelf op mijn rug te draaien, en ik riep tot God om kracht om met mijn ene arm de bevestigingen van de parachute los te maken. Hij gaf me die kracht, en ik was vrij! Jezus was bij me, daar in die verschrikkelijke situatie. Het meest fantastische was nog dat ik daar op die bergtop kon liggen en lofprijzliederen kon zingen voor God terwijl ik lag te wachten tot ze me kwamen redden.

„Hoe kreeg u de noodradio in de lucht?” werd me door de raad van onderzoek gevraagd. De waarheid was dat ik dat niet kon. Hoewel ik ernaar gekeken heb, kon ik hem niet inschakelen. Hun volgende vraag verraste me: „Hoe kon die noodfrequentie dan uitgezonden worden? Want daardoor kwam die helikopter rechtstreeks naar u toe.” Wat ik niet kon, heeft Jezus blijkbaar voor mij gedaan: dat reddingsteam rechtstreeks naar mij toe brengen.

„Big Red 1”. Dat betekende dat ik verantwoordelijk zou zijn voor de medische zorg voor 2000 jonge mannen en vrouwen. Na tien jaar militaire dienst voelde ik ineens een nieuw soort druk. We waren erop voorbereid. Mijn vrouw en ik hadden al gesproken over de „kleine” kans dat ik naar een oorlogsgebied gezonden zou worden.

Enkele goedbedoelende vrienden zeiden: „We bidden dat je niet hoeft te gaan.” Maar ik zei: „Ik ben bereid om te gaan.” En Deb reageerde: „Wie kan er trouwens beter gaan? Zelfs als het ergste zou gebeuren, gaat hij tenminste naar de hemel.” Ik moet toegeven dat ik niet erg enthousiast was die nacht medio januari 1991 toen onze vloot van Boeings 767 op het vliegveld van Damman landde.

De stemming werd luguber tijdens een tussenlanding in Duitsland om bij te tanken. Nadat we de eerste helft van de 22 uur durende vlucht moppen hadden verteld om de tijd te doden, werd nu iedereen somber. De realiteit werd nog intenser in Saoedi-Arabië. Al gauw hadden we ons bivak opgeslagen in de woestijn, in het regenachtige seizoen. Ratten slopen rond en lieten hun sporen achter in de modderpoelen. Mijn tanden klapperden terwijl ik daar bij vier graden Celsius in de vochtige nachtlucht

lag. Ik was ervan overtuigd dat dit meer dan wat ook op de hel op aarde leek.

Op dat moment had ik nog geen weet van de stress die later een van de militairen ertoe zou bewegen om zijn geweer op zijn eenheid te richten en te dreigen hen te doden. En die anderen ten onrechte liet geloven dat ze een beroerte of een beet van een gifslang hadden. Niettemin, als ik op dat moment had mogen kiezen, zou ik de eerste vlucht terug naar Kansas hebben genomen.

Na de explosie van die Scud verplaatste het leger onze divisie een paar honderd kilometer naar het noorden. Een tijdje zaten we op 50 km van de grens met Irak, zo dichtbij dat hun raketten ons geen schade konden berokkenen. Hoewel onze divisie in de oorlog slechts weinig slachtoffers heeft gehad, verloren we een jonge militair door een auto-ongeluk. Hoewel dit niets met de oorlog had te maken, herinnerde het ons eraan dat de dood een voortdurend aanwezige realiteit was.

Toch vonden we temidden van de allesbehalve aantrekkelijk oorlog veel redenen om God te prijzen. De hospitaaltent was de grootste in de eenheid, en daarvoor konden wij een geestelijk toevluchtsoord worden. Verschillende gelovigen kwamen bij mij om 's nachts samen bijbelstudie te doen. Om een goede sfeer te creëren zorgden enkele muzikaal begaafde militairen voor enkele van de mooiste lofprijzlieders die ik ooit gehoord had.

Regelmatig vroeg mijn commandant of een stafofficier:

„Dokter Sullivan, wat doet u daar toch?” Als ik dan antwoordde: „Nou, we houden bijbelstudie,” keken ze me gek aan, maar ze hielden ons nooit tegen. 's Zondags hielden we ook wat we noemden „Volle-Evangeliediensten”. Maar het meest verheugende was toch te zien hoe Gods hand ons beschermde. Ik zal drie specifieke voorbeelden noemen.

In het begin van de oorlog begon de Amerikaanse luchtmacht over ons heen te vliegen voor bombardementsvluchten op Irak. Toen er op een dag zo'n straalvliegtuig overvloog, klonk er een angstaanjagende fluittoon door de lucht. Plotseling viel er een Sidewinder-raket midden tussen ons. Hij kwam neer op nog geen 50 m van een militair die over het terrein liep. De ontstekker ontplofte. Hij schrok vreselijk, en het veroorzaakte een hele drukte van mensen die uit hun tenten kwamen, maar de eigenlijke bom is nooit afgegaan.

„Kerel, dat was mazzel, nietwaar?” zei een majoor. „Majoor, u kunt het noemen zoals u wilt,” antwoordde ik, „maar ik weet dat het Gods beschermende hand was. Ik geloof dat er meer mensen voor ons bidden dan in enige andere oorlog waar we gevochten hebben. Als we Gods engelen zouden kunnen zien rondom ons, zouden we verbaasd zijn.” Hij keek me aan alsof ik zojuist vanuit het heelal was aangekomen en sputterde: „Nou, het was mazzel” en liep weg.

De volgende dag hoorden we nog een explosie. Kort daarop hoorde ik via de radio-telefoon: „Dokter, pak je medische spullen en kom in actie. Een Britse houthouder is in brand geraakt en schoot op een aantal nabijgelegen eenheden.” We renden naar de tent en begonnen hulpgoederen in een ambulance te gooien, toen de telefoon weer ging. „Stop er maar weer mee, dokter. We snappen het niet helemaal, maar er is niemand gewond.”

Net zo wonderlijk was het incident dat

enkele weken later plaatsvond, nadat we tot aan de Irakese grens waren opgetrokken. Toen een van onze batterijen een middel-lange-afstandsraket moest afvuren, vergiste een jonge militair zich met 180°, waardoor er zes bommen naar achteren in onze richting werden afgeschoten.

Enkele militairen stonden geschokt toe te kijken. Anderen doken in schuttersputjes. Mijn chauffeur en ik waren op weg om medische goederen op te halen. Toen we de bommen hoorden, zijn we gauw gekeerd en zijn we teruggedreden naar het kamp. Deze projectielen bevatten „minibommetjes” die van de grond terugkaatsen en exploderen. Daarbij spugen ze „metalen regen” uit, metalen scherfjes die verwonden en doden. Toch waren er geen gewonden. Menselijkerwijs was dat onverklaarbaar.

Voorbeelden

Eén man was opgegroeid in een christelijk gezin. Toch was hij geleidelijk afgeleden naar wereldse dingen, vooral feestjes en vrouwen. Een paar weken nadat we aankwamen, zorgde de Heer – temidden van koortsachtige activiteit – ervoor dat we een uurtje ononderbroken konden zitten praten. De man vroeg of hij terug kon komen bij God of dat God boos op hem zou zijn en hem schijnheilig zou vinden. Ik citeerde 1 Johannes 1:9 en verzekerde hem dat wanneer wij onze zonden belijden, God getrouw is om onze zonden te vergeven en ons daarvan te reinigen.

Een vrouwelijke arts, die ook in een christelijk gezin was opgevoed en zelfs tijdens een dienstreis in Zuid-Korea in een koor gezongen had, was tot de slotsom gekomen dat een christelijke levenswandel te moeilijk was. Tijdens een van onze bijeenkomsten gaf zij haar leven opnieuw aan Jezus.

Ikzelf was opgegroeid in een goed Iers rooms-katholiek gezin. Ik was een „gemiddelde” student, die zich vooral voor sport en meisjes interesseerde. De kerk kwam

op een verre derde plaats. Als jonge tiener hield ik op met naar de katholieke kerk te gaan, nadat mijn vader (een erg trotse man) ruzie had gehad met de pastoor en zwoer dat hij nooit meer een voet in diens parochie zou zetten.

Intussen hoorde ik van een paar vrienden die nog wel naar de kerk gingen, van een vreemde futuristische gebeurtenis die ze de „opname” noemden. Het klonk als science fiction. Onder mijn vrienden en mijn moeder begonnen dingen duidelijk te worden. Hoewel ik nooit een dronkaard in de goot was geweest, ontdekte ik in de zomer na mijn zestiende verjaardag tijdens een kamp van de Bond van Christelijke Atleten dat ik God net zo hard nodig had.

Een 136 kilo zware aanvaller van de *Green Bay Packers* leidde mij tot de Heer toen hij voor een kleine groep tieners vertelde wat God in zijn leven gedaan had. Hij vertelde van de schoonheid van Gods genade en van het verlossingswerk dat Jezus aan het kruis had volbracht. Mijn moeder was al begonnen ons mee te nemen naar FGBMFI-bijeenkomsten. Ongeveer een jaar nadat ik Christus had aangenomen, ging ik tijdens zo'n bijeenkomst naar voren voor de doop

in de Heilige Geest, waar ik steeds maar over hoorde spreken. Daardoor verdwenen mijn sluimerende twijfels volledig en kreeg ik de zekerheid dat ik inderdaad een kind van God was en voelde ik Zijn aanwezigheid duidelijker.

Maar ik ging niet verder met degelijke bijbelstudie, een belangrijk element in de groei van iedere christen. Hoewel we regelmatig naar de kerk gingen, waren we ook niet echt wat je noemt „actief voor God”. Op een dag leek het alsof Lukas 9:62 vanuit de Bijbel recht op me afsprong: „Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods”.

Toen ik dat las, voelde ik in mijn Geest God zeggen: „Ik ben al je zonden vergeten. Vergeef jezelf en ga verder met Mij.” Ik voelde me alsmaar schuldig over dingen die tussen mijn vrouw en mij waren voorgevallen voordat we trouwden. Toen ik eenmaal gehoorzaam was, gingen er deuren open. Een jaar later ging voor het eerst op een medische-missiereis naar Santiago (Chili). Ik heb daar negen dagen lang gewerkt aan de noden van de armsten van de bevolking, en ik heb er het evangelie

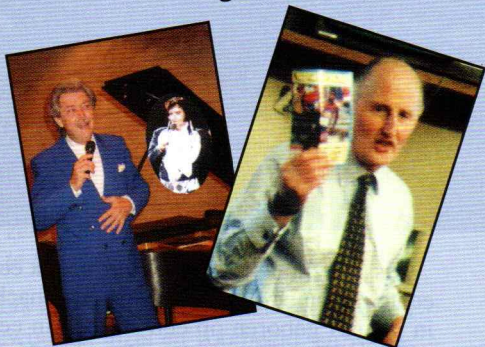
Dr. Sullivan is als algemeen kinderarts afgestudeerd aan de medische faculteit van de Wright State University. Hij en zijn vrouw Debra hebben twee zonen, Daniel en Sam. De Sullivans gaan regelmatig op medische-zendingsreizen naar Haïti. Hij is lid van de FGBMFI.

verkondigd. Ik ben er van overtuigd dat het hoofddoel van die reis was, me voor te bereiden voor mijn taak in het Midden-Oosten.

De Golfoorlog toonde mij boven enige twijfel dat God getrouw is. Ik begroette elke dag met dankbaarheid. Ik hoorde velen zeuren en klagen: „Ik wou dat het voorbij was. Ik wou dat ik weer thuis was.” Wat jammer om je leven weg te wensen. Waar we ook zijn of wat we ook doen, we moeten goede rentmeesters zijn van de tijd die God een ieder van ons gegeven heeft. ●

Boedapest

Johann Canton, Honduras: De conventie in Boedapest was zeer indrukwekkend. Als zakenman ben ik niet gewend om bijeenkomsten in een park te houden, maar achteraf heel ben ik blij dat ik dit heb meegemaakt. De Heilige Geest was zo duidelijk aanwezig dat je Hem bijna kon „aanraken”. Ik zag de wonderen voor mijn ogen plaatsvinden en ik wist niet wat ik moest doen. Ik wilde wel tegelijkertijd huilen, lachen en springen van vreugde. Het was de eerste keer dat ik met eigen ogen zoiets heb gezien.

Om STEM te bestellen

Als u STEM wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel. 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIË:

FGBMFI STEM
Postbus 49
B-3000 Leuven-3
Tel. 016-207944
Prijs per jaar: BF 270

Een echte zigeuner

Sonnie Gibbard, Londen, Engeland

Als „Tetchina Romani Chail” ben ik een echte Zigeuner. Ik ben op een koude nacht in januari geboren op een strobed in een bosgebied ten noorden van Londen. Naar goed Romanigebruik ben ik opgetild en aan God opgedragen. Circusartiesten begonnen al op jonge leeftijd. Op mijn derde kon ik al koorddansen. Mijn grootvader leerde me met paarden omgaan, en op mijn elfde kon ik al op een ongezadeld paard rijden.

De tragedie slaat toe

Tijdens de oorlog werd mijn vader in Birma gevangen genomen, en hij overleed in de Changi-gevangenis in Singapore. Mijn moeder overleed aan kanker toen ik veertien was, en ik bleef alleen over om voor mijn broertjes en zusjes te zorgen. We waren met zijn zessen en mijn jongste zusje was pas drie. Dat was een grote verantwoordelijkheid voor mij, daar we geen sociale verzekeringen, geen ziekenfonds, geen rantsoenkaarten en geen vast

onderdak hadden. Om als gezin bij elkaar te kunnen blijven en om niet in een tehuis gestopt te worden, bleven we onderweg met onze door een paard getrokken bardo (woonwagen).

Het was in die tijd dat ik reageerde op het evangelie dat mijn grootvader, Gypsy Smith, predikte. Ik gaf mijn leven aan Jezus, maar ik wilde niet worden zoals mijn grootvader, die altijd maar rondreisde en er zelden was als we hem nodig hadden. Kort daarna overleed hij op zee, op weg voor een zendingsreis. Het waren moeilijke tijden en ik moest mijn toevlucht nemen tot diefstal om ons te laten overleven. Omdat ik christen was, had ik het daar erg moeilijk mee, maar we hadden tenminste te eten.

We kwamen vaak 's morgens vroeg door Abridge (Essex). De kinderen zaten in de woonwagen, terwijl ik er naast liep en het paard mende. De plaatselijke politieagent, Copper Kelly, reed ons dan op de fiets voorbij. Als hij ons dan inhaalde, gaf hij mij een draai om de oren met zijn

Nationale Conventie FGBMFI België – Izegem,

10–11 oktober 1997

door Rik Van Neste, chapter Izegem

Het is met een blij hart dat wij even mogen terugblikken naar de voorbije Nationale Conventie. Over de ganse stad Izegem en omliggende steden waren de gele affiches te zien met „Leeft Jezus werkelijk?” Het was heel zeker een veelbesproken onderwerp. Zowel in kerken (alle denominaties) als in dagbladen en via leden werd het blijde nieuws gebracht dat Jezus leeft.

Doordat vele leden bereid waren hun deel bij te dragen in alle aspecten, en door de echte eenheid, werd het een groot succes. Onder de 410 verschillende mensen die aanwezig waren, werd voor iedereen bevestigd wat in Marcus 16:20 staat: *En de Here werkte met hen mee. Hij zette hun woorden kracht bij, door er tekenen en wonderen op te laten volgen.*

Wij danken de gastsprekers Frank Breido, Michel Chevalier en Ray Brooks voor hun toewijding, inzet en voorbeeld, en voor hun zalving waarvan iedereen kon genieten.

De Heer heeft beloofd in vele opzichten:

1. Velen namen een beslissing om Jezus aan te nemen als Heer en Redder in hun leven.
2. Velen namen een nieuwe toewijding om Jezus te dienen.
3. Vele mensen werden genezen en bevrijd door de zalving van de Heilige Geest. Els Vervenne – 21 jaar, met acute leukemie – werd inmiddels volledig genezen verklaard door de artsen. Prijs de levende Jezus! Lukas Ballegeer leed jaren aan gewrichtsartritis. Hij mocht zijn wandelstok en zijn reeds bestelde rolstoel vaarwel zeggen. Iemand werd aan zijn nek genezen, iemand anders aan de schildklier. Velen werden bevrijd van zware depressies. Demonen moesten wijken in Jezus' Naam. En dit zijn nog maar enkele voorbeelden!
4. Velen mochten een frisse zalving van de Heilige Geest ervaren, die nu nog steeds werkzaam is.
5. Veel mensen ontvingen de doop in de Heilige Geest.

VISITATION

6. Wij leerden nauwer samen te werken, in eenheid.
7. Nieuwe leden namen een besluit om te werken in de FGBMFI.
8. Stilliggende chapters namen een besluit om opnieuw te starten.
9. Velen werden bemoedigd om stappen te doen in het geloof, en dit onder de evollgedige leiding van de heilige Geest.
10. Velen beseffen dat deze Conventie een glimp is van wat Jezus door iedere gelovige wil doen die bereid is om te werken in deze eindtijd. De oogst is groot en rijk..., arbeiders zijn er weinig.

Biddend en gelovend zien we uit naar grotere en machtiger daden van de Heer. Wij danken en loven en prijzen Hem!
Halleluja!

Nationale Conventie FGBMFI Nederland Driebergen,

23 – 24 oktober 1997

door Jacob Dogger, Chapter Almelo

Onze broeder John Wright was uit Engeland overgekomen om met ons te delen over de grootheid van onze God. Het thema van deze dagen was *Leven in geloof*. John stelde dat je begint in geloof, daarna komt gehoorzaamheid en dan Gods liefde in ons. Hij vergeleek dit steeds weer met de liefde tussen man en vrouw. Met de nodige humor gaf hij diverse voorbeelden uit zijn eigen huwelijk. Heel herkenbare dingen, maar soms

ook grote valkuilen. De Heer wil dat het goed is tussen man en vrouw. Dat geeft Hem vreugde. Zo wil God ook een levende relatie met ons.

John vertelde dat hij eens in een droom Jezus zag lopen. Bij een boom met pruimen bleef Hij staan en plukte een mooie sappige pruim. Hij bekeek hem en vond hem mooi. Toen zag John dat hijzelf die pruim was. Jezus legde de pruim weg op een steen. Daar lag hij, overdag in de hete zon en 's nachts in de kou. Dat voelde erg verlaten, en de pruim droogde uit, omdat de verbinding met de boom er niet meer was. Na enkele dagen kwam Jezus weer terug. Hij nam met zijn liefde de uitgedroogde pruim in Zijn handen. Toen werd die pruim weer mooi, vol en sappig. Zo wil Hij ons ook weer steeds vullen met Zijn Heilige Geest als we ons in Zijn hand willen geven. En Hij zal ons mooi maken in Zijn ogen.

De hele conferentie door kwam steeds weer zijn oproep: „Stap uit de boot en handel.” Hij hield ons een spiegel voor. Verbergen wij ons niet teveel in onze kerken en in onze diner-restaurants? *Ga daarheen waar de mensen zijn!* Doe als Salomo, die het altaar vóór de voorhof had gebouwd, dus buiten de tempel. Als je met iemand spreekt, ook al is het maar kort, vraag hem/haar naar zijn/haar naam, want iedereen is speciaal voor God.

Wat John ons bij herhaling ook heel duidelijk heeft gemaakt, is: Als God tot ons spreekt, is het *kort*, klinkt het ons als *dwaasheid* in de oren, en *willen we het niet*. Maar hij heeft ervaren dat als je gehoorzaam bent, je versted zult staan van het werk van de Heilige Geest. Hij vindt dat ieder van ons altijd een *Stem* bij ons moet hebben, om dit na een kort gesprek weg te geven. Vrouwen, laat uw man nooit zonder *Stem* vertrekken, en komt hij terug met *Stem*, stuur hem dan terug.

We moeten beelddragers zijn van Jezus. Dat gaat gepaard met harde klappen. Denk maar aan het slaan van een munt. Er is een harde klap voor nodig om de beeltenis van de koningin op de munt te krijgen.

Ga nooit slapen met een boos geweten. Bid in tongen om jezelf te versterken. Heb berouw over verkeerde dingen en belijd dat telkens weer.

Er was gedurende de hele conventie gelegenheid voor gebed, maar vooral de zaterdagavond na Johns persoonlijke getuigenis. De Geest van God had hem noden bekend gemaakt, waarvoor we (leden van de FGBMFI) met de betreffende broeders en zusters hebben gebeden. Gods kracht en liefde was tastbaar aanwezig – dank U, Heer Jezus.

Het conferentiecentrum heeft een prachtige opwaardering gehad. Het is fijn om in zo een omgeving je broeders en zusters in de Heer te ontmoeten. Je weet niet wie er allemaal komen, maar het geeft vreugde elkaar (weer) te spreken. Als ik terugzie op deze twee dagen dan ben ik blij dat ik gegaan ben. Het is jammer dat een aantal leden deze conventie niet heeft kunnen bezoeken.

Ik wil deze impressie besluiten met Openbaring 2:10: *Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot in de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.*

**Denk aan het
publicatieteam.
We hebben uw
voorbede nodig!**

Hongarije

door Richard Shakarian

Al een hele tijd maakt de Heer me duidelijk dat de Fellowship op het punt staat een nieuwe dimensie binnen te gaan, een dimensie waar we leken – onze leden – zullen zien functioneren in bedieningen als nooit te voren. Toen ik bad hoe dat dan zou gaan gebeuren, was een van de dingen die God me liet zien, een project dat we nu een „grote campagne” noemen.

We hebben afgelopen augustus zo'n „grote campagne” gehad in Hongarije. Het chapter Salzburg in Oostenrijk heeft het team al uitgenodigd om daar in augustus 1998 een soortgelijke campagne te komen houden. Als voorbereiding van de Hongaarse campagne hebben we een krantje van vier pagina's laten drukken, waarin we vertelden over wonderen. Het was heel bescheiden van opzet. Er stonden ook getuigenissen in van hedendaagse genezingswonderen. En uiteraard werd er geschreven over de op handen zijnde campagne.

De campagne zelf werd in de open lucht gehouden. Een week van tevoren hebben we 100.000 exemplaren van het krantje uitgedeeld. We hebben ook bliksemacties in de media gehouden: er waren persconferenties, we zijn in het TV-nieuws geweest, en we hebben regeringsleden bezocht. Het resultaat was dat de hele stad over de FGBMFI sprak. We werden diverse keren in het radionieuws genoemd. Achter de schermen is veel voorbereidend werk gedaan. Zowel vóór als tijdens de campagne was er veel ondersteunend gebed.

We hadden vier muziekgroepen en een solozangeres, Madeline Mims, die geweldig was. De getuigenissen die gegeven werden, waren snel, kort en krachtig. Alles was erop gericht het geloof op te

bouwen, zodat we, wanneer we met mensen begonnen te bidden, wonderen zouden zien gebeuren. We stonden open voor de leiding door de Geest, zodat we op het juiste moment meteen in gebed konden gaan. Het resultaat was dat we vele genezingen zagen, zelfs heel spectaculaire, zoals blinden die weer konden zien, lammen die weer konden lopen en doven die weer konden horen.

Zelfs voordat de campagne begon, gebeurden er al wonderen. Mensen nodigden Jezus uit in hun leven en werden genezen, zelfs tot 200 km van Boedapest vandaan. Onderweg vanaf het vliegveld wees Miklos ons op een mooi huis. Hij vertelde dat het van de maffia was. Ik stelde voor om te stoppen, omdat Miklos enkele van de mannen kende die daar bij elkaar stonden. In de loop van het gesprek hoorden we dat een van die mannen last had van een wond aan zijn been. We vroegen of hij wilde dat we voor hem baden, en hij vond het goed. Dat deden we, en hij vertelde aan iedereen, zelfs aan enkele leiders, dat zijn been begon te gloeien – en dat hij vervolgens genezen was! Later die week werden we daar weer uitgenodigd. We konden tegenover hen getuigen van de Heer Jezus Christus! God raakte het hart van die leider aan, en voordat we vertrokken, boog die man zijn hoofd en baden we met hem. Van parlamentsleden tot maffiosi, van top-zakenlui tot de bedelaar op straat... Jezus Christus doet wonderen voor iedereen.

In tegenstelling tot chapterbijeenkomsten of conventies, waar leden voor hun eigen mensen werken of proberen zich te laten voeden door bekende leraren, is deze campagne zo iets als een evangelisatie-campagne zonder evangelist. Het zijn de volle-evangeliezakenlieden uit verschillende landen, die samen komen om over Christus te delen, en daarbij de stad over-

dekken met het nieuws dat we er zijn en dat God wonderen gaat doen. Omdat het in de open lucht gebeurt, kan iedereen komen. Er zijn geen muren en geen kosten voor toegangskaartjes, zodat niemand buitengesloten kan worden. De mensen in Boedapest konden ons niet over het hoofd zien! Het was net zoals toen Jezus optrad. Het was zo natuurlijk; mensen kwamen en gingen, zaten ontspannen onder de bomen. Als leken komen wij van verschillende kerkelijke achtergronden, zodat niemand ons hoeft af te wijzen omdat we niet in hun kerkelijke „hokje” passen. Toen de wonderen begonnen, waren er mensen die de zaak wilden opbreken, maar God gaf me de wijsheid hoe ik op dat moment met hen om moest gaan, en we konden hen meteen tegenhouden.

Succes komt als we niet vasthouden aan onze verschillen, maar aan wat ons verenigt. Dat is dat God onze hemelse Vader is, dat Jezus Christus Zijn Zoon is, en dat we door Hem behouden worden, en dat de Heilige Geest heden ten dage nog steeds hier op aarde werkt. We aanvaarden Zijn kracht en Zijn werken volledig en we vertellen over Zijn gaven. We kwamen als een team en werkten samen. Blair Scott, onze Internationale Directeur Publicaties, bemoedigde me: „Richard, je kunt als Internationaal Voorzitter namens onze chapters in 154 landen de pers toespreken, en ze nemen je serieus.” Hij had gelijk, en we bereikten een nieuw niveau van bekendheid. Wat ik vertelde, was eenvoudig, zodat de mensen van de media zich ermee konden vereenzelvigen, en dat deden ze ook.

In het park vertelden we deze eenvoudige waarheden. We maakten hen deelgenoot van wat Jezus voor ons gedaan had. We vertelden van wonderen in de Bijbel, en vervolgens van wonderen vandaag-de-dag. Zij waren ontvankelijk en hadden

hun hart opengesteld. God trok diegenen naar het park die Hij daar hebben wilde. Toen we de campagne planden, wisten we niet wat er zou gaan gebeuren. Als een kind dat zijn Vader vertrouwt, zo ondernamen we stappen en deden datgene wat God van ons vroeg, met de sleutels die Hij ons gaf, en Hij deed de wonderen.

Chapter East- Cleveland

„God is goed – altijd weer!”

Bill Longstaff

Ik had gegevens ontvangen over een voorstel voor een gebedsketen dwars door Siberië, van Moskou tot Wladiwostok, die afgesloten zou worden met campagnes in het oosten van Rusland. Ik dacht dat dit best de moeite waard zou zijn en vroeg verdere inlichtingen hierover. Ik besprak het ook met de Heer en Hij gaf me 1 Samuel 23:4. Terwijl ik dat las (in de *New International Version*), sprong het woord „ga” er uit (in de NBG-vertaling: „Trek op, ga...”) en ik kreeg het idee dat de Heer het goed vond als ik ging. Dus vroeg ik een aanvraagformulier voor een visum aan.

Rond diezelfde tijd besloten George, Horace, Joe en ik om naar de Franse Nationale Conventie in Parijs-Bercy te gaan. We boekten voor een vlucht vanuit Manchester op woensdagochtend, waarvoor we ons uiterlijk om 7.30 uur ’s ochtends moesten melden. Dat betekende dat we met de auto om 4.30 uur ’s ochtends uit onze woonplaats moesten vertrekken. Intussen had ik het visumaanvraagformulier ontvangen, had het ingevuld en het samen met mijn paspoort naar de

Russische ambassade in Edinburgh gestuurd. Ik had er helemaal niet meer aan gedacht dat ik mijn pas nodig zou hebben voor Parijs. Dinsdagavond waren we bij elkaar om de laatste afspraken te maken. Toen Horace klaar was met inpakken, zei ik: „Heb je je paspoort?” Ik had het woord „paspoort” nog niet uitgesproken, of ik voelde paniek opkomen. Ik zei: „Ik kan niet gaan!” „Waarom niet? Waar is het?” Ik legde uit waar mijn paspoort was. Het was op dat moment 16.45 uur. Iemand was zo slim om voor te stellen dat we de Russische ambassade zouden bellen om te kijken of daar nog iemand was en we het misschien zelf konden komen ophalen. „Njet,” het kantoor sluit om 17.00 uur. Ik besloot het paspoortbureau in Liverpool te bellen.

Terwijl ik de telefoon pakte, zond ik een schietgebedje naar boven: „Heer, U weet dat ik naar Parijs zou gaan. Het lijkt onmogelijk, maar bij U is niets onmogelijk. Wilt U alstublieft een oplossing geven.” De dame aan de andere kant van de lijn was behulpzaam, maar ze kon niets anders zeggen dan dat ik de volgende ochtend om 9.00 uur op het paspoortbureau kon komen. Ze vertelde me precies wat ik allemaal mee moest brengen.

Eerst ging ik naar het hoofdpstkantoor voor het juiste formulier, en vervolgens naar een warenhuis waar ze een pasfotoautomaat hadden. Ik liet instructies achter voor de anderen, dat ze konden vertrekken zoals gepland. Ik belde de luchthaven op om te zeggen dat ik wilde overboeken naar een latere vlucht. Ik ging met mijn eigen auto naar Liverpool en kwam om 8.30 uur ’s ochtends bij het paspoortbureau aan. Ik dacht dat ik de eerste zou zijn, maar het leek wel of half Liverpool daar stond te wachten. Ik ging op een gunstige plaats staan, en toen om klokslag 9.00 uur de deuren opengingen, liep ik meteen naar de receptie en kreeg

een bonnetje met volgnummer 19. Ik voelde me moedeloos worden. Het zag er zo hopeloos uit. Toen viel me een afzonderlijk loket op waar een dame achter zat die wel een cheffin leek.

Ik kwam op het idee om eens met haar te gaan praten. Zodoende legde ik haar mijn probleem voor dat ik op dat moment in het vliegtuig naar Parijs had moeten zitten. Ze vroeg naar mijn ticket en gaf me toen een voorrangsbbonnetje met volgnummer 1 en verwees me naar een bepaalde ambtenaar. Deze controleerde mijn papieren en zei dat ik om 13.30 uur terug moest komen. Dat deed ik, en ik kreeg een nieuw paspoort. Ik reed vlug naar de luchthaven van Manchester en was om 14.45 uur bij de check-in-balie voor de volgende vlucht die om 15.15 uur zou vertrekken. Het was krap, maar het was gelukt! Mijn vrienden waren ontzettend blij me te zien, en we hadden een prachtige tijd op de conventie in Parijs.

Stem Het werkt echt!

**John Bell,
voorzitter chapter Wetherby (UK)**

Onlangs gaf ik twee Stemmen aan een man die al jaren onder een klinische depressie leed. Hij wilde weggaan zonder de Stemmen en zei dat hij ze later zou komen ophalen. Maar ik overreedde hem om ze toch mee te nemen. Ongeveer een week later kwam hij terug en zei: „Ik heb de blaadjes gelezen en ik vind het best interessant. Waar komen jullie bij elkaar?” Omdat onze eerstvolgende chapterbijeenkomst pas over drie weken zou zijn, nodigde ik hem uit om mee naar onze kerk te gaan. Dat deed hij, en na de

dienst nam hij Jezus als zijn Heer en Heiland aan.

Toenemende vraag naar Stem

Martin Mervyn

In North Cotswolds is een toenemende vraag naar het blad *Stem*. Tot juli dit jaar hadden we ruim over de 2000 stuks uitgedeeld. Dat kon dankzij een gift van ten minste 1200 stuks

Stem. Ons chapter heeft op elf plaatsen displays met *Stemmen* staan en neemt normaal 250 stuks van elk nummer af. Dat is bij lange na niet genoeg om aan de behoefte te voldoen!

Afgelopen zomer logeerden mijn ouders bij ons. Mijn moeder, die Rooms-katholiek is, nam verschillende nummers van *Stem* mee en heeft ze gelezen. Zij vond ze prachtig! Onderweg naar het vliegveld voor de thuisreis naar Belfast zat ze voortdurend God te prijzen voor het blad *Stem*. Ze gaf me adviezen om het blad beter te kunnen verspreiden. Ze vond het jammer dat het in Belfast niet te krijgen was. Ze liet wat exemplaren achter op het vliegveld, een aantal in een plaatselijk ziekenhuis en een aantal bij een plaatselijke pastoor.

Stem in Nieuw-Zeeland

Gordon Connelly

Eind april 1997 ontving ik de Britse *Stem* op mijn adres in Nieuw-Zeeland. Ik las de eerste twee getuigenissen, die beide gingen over mannen die uit de vrijmetselarij kwamen en nu actieve leden van de FGBMFI in Groot-Brittannië zijn. Ik belde het nationale kantoor van de FGBMFI in Nieuw-Zeeland en bestelde tien extra exemplaren. Die nam ik mee naar Columbus (Ohio, USA), naar de *National Convention of Ministries to Freemasons* (Nationale conventie van bedieningen voor vrijmetselaars), die daar in juni 1997 gehouden zou worden.

Daar ontmoette ik een echtpaar dat speciaal vanuit Londen was overgekomen om alles over vrijmetselarij te weten te komen wat ze maar konden vinden. De vrouw was in Londen seksueel misbruikt door een zakenman, en er was aangifte van gedaan bij de politie. Zij waren geschokt door de manier waarop de zaak door de rechtbank was afgehandeld. De aanklacht tegen de zakenman werd geseponeerd en de man werd vrijgesproken.

Toen dit echtpaar zijn eigen onderzoek deed, ontdekten zij tot hun schrik dat de politieambtenaar, de openbare aanklager en de rechter allen vrijmetselaar waren. Zij realiseerden zich dat hun zaak geen eerlijke behandeling had gekregen en dat hun geen recht was gedaan.

Ik kon hun een van de Britse *Stemmen* geven en wees hen op de pagina waar een lijst staat met telefoonnummers van alle FGBMFI-chapters in Groot-Brittannië. We spraken er ook over hoe je

Jezus in je leven kon uitnodigen, zoals dat ik het blad beschreven staat. Ze waren op de terugweg naar Groot-Brittannië en waren vastbesloten om contact op te nemen met het dichtstbijzijnde chapter. Ze zeiden dat hun reis naar Ohio de moeite waard was, al was het alleen maar doordat ze daar het blad *Stem* gekregen hadden, waar de informatie in stond die ze nodig hadden, in het bijzonder de instructie voor hoe je het eeuwige leven krijgt.

Neem iedere kans waar

**Case Hemmes,
Alice Springs (Australië)**

Neemt u iedere kans waar om *Stemmen* uit te delen? Ons chapter heeft onlangs een bijzondere spreker uitgenodigd. Om dat te bekostigen, hebben we geld gewonnen door het verkopen van hot dogs, koffie en thee op een soort braderie die hier elk jaar wordt gehouden. Wij zien dit als een prachtige gelegenheid om mensen te ontmoeten en *Stemmen* uit te delen.

God gaat grote dingen doen

**Ulrich von Schnurbein,
nationaal voorzitter FGBMFI Duitsland**

De campagne in Hongarije was prachtig! Er gebeurden steeds weer wonderen. Het toonde dat wanneer we internationaal samenwerken, God grote dingen gaat doen. Er was geen grote evangelist. Ik één geval leidde God mij door middel van een bijbelvers. Miklos Molnar (nationaal voorzitter FGBMFI Hongarije) was

aan het bidden met een dame met heel dikke brillenglazen. Toen ik dat zag, bad ik in stilte: „Heer, geeft U mij een woord voor hem.” Ik sloeg mijn Duitse bijbel open en zag daar staan: „...een blinde zal genezen worden.” Ik fluisterde: „Dank U, Heer! Dat is een profetie.” Ik liep naar Miklos toe, legde de opengeslagen Bijbel op de rug van die dame en begon te bidden. God genas haar en ze ging weg zonder bril. Ik heb nog nooit zulke wonderen zien gebeuren vandaag de dag.

Stuurt u gerust berichten in over hoe God in uw chapter werkt, zodat anderen erdoor bemoedigd kunnen worden. U kunt uw berichten sturen naar Huug Hahn, Braak 48, NL-5501DK Veldhoven; tel. (0031)(0)40-2300161; fax (0031)(0)40-2300163; e-mail hhahn@worldaccess.nl

Activiteitenagenda

- 16 - 18 januari 1998:** Management-seminar, Berlijn, Duitsland.
- 15 februari 1998:** Teachingbijeenkomst voor FGBMFI-leden en hun echtgenotes (ook uit Nederland!) te Izegem (B). *Spreker:* Charles Whitehead (UK). *Plaats:* Marktstraat 45, Izegem (West-Vlaanderen). *Tijd:* 15.00 tot ca. 18.00 uur. Er is een Nederlandse vertaling. *Inl.:* Rik Van Neste, tel. (0032)(0)51 302444.
- 17- 21 februari 1998:** Wereldconventie te Manila, Filippijnen.
- 13- 15 maart 1998:** Weekend voor chaptervoorzitters, Dijon, Frankrijk.
- 20- 22 maart 1998:** Trainingsweekend, Beilngries, Duitsland.
- 27- 28 maart 1998:** Nationale Conventie FGBMFI Zweden, Gislaved, Zweden.
- Mei 1998** Jubileum 50 jaar Israël.
- 9- 10 mei 1998:** Nationale Conventie FGBMFI Italië, Venetië, Italië.
- 14- 22 oktober 1998:** Conventie met outreach in Jeruzalem, Israël.

Inlichtingen over bovengenoemde activiteiten (tenzij anders vermeld): FGBMFI Europa, Postbus 49, Leuven-3, België, tel. (0032)(0)16-207944, fax (0032)(0)16-207931, of e-mail 100444.1300@compuserve.com.

Wij stellen het op prijs als u uw activiteiten tijdig (ten minste zes maanden van tevoren) doorgeeft aan *Huug Hahn, Braak 48, NL-5501DK Veldhoven; tel. (0031)(0)40-2300161, fax (0031)(0)40-2300163, e-mail: hhahn@worldaccess.nl*, zodat ze in deze agenda kunnen worden opgenomen. Vermeld er desgewenst ook bij of u ze ook graag in buitenlandse edities van *Vision* gepubliceerd zou willen hebben.

Als u wilt bijdragen aan een of meer van bovengenoemde buitenlandse activiteiten, neemt u dan contact op met het Europese Kantoor. U kunt bij uw giften desgewenst een speciale bestemming vermelden. De behoefte is groot en elke bijdrage is welkom.

Stelen voor eten

opgerolde cape. Ik vroeg me af waarom hij dat deed, want het deed echt zeer. Als ik dan een loslopende kip de weg zag oversteken, pakte ik die voor ons zondagmiddagmaal. Of ik sprong over een hek en stal zes eieren voor ons ontbijt of ik nam wat groente mee die daar op het veld groeide. Op deze manier konden we in leven blijven totdat ik een baantje in het circus kreeg als trapezeartiest.

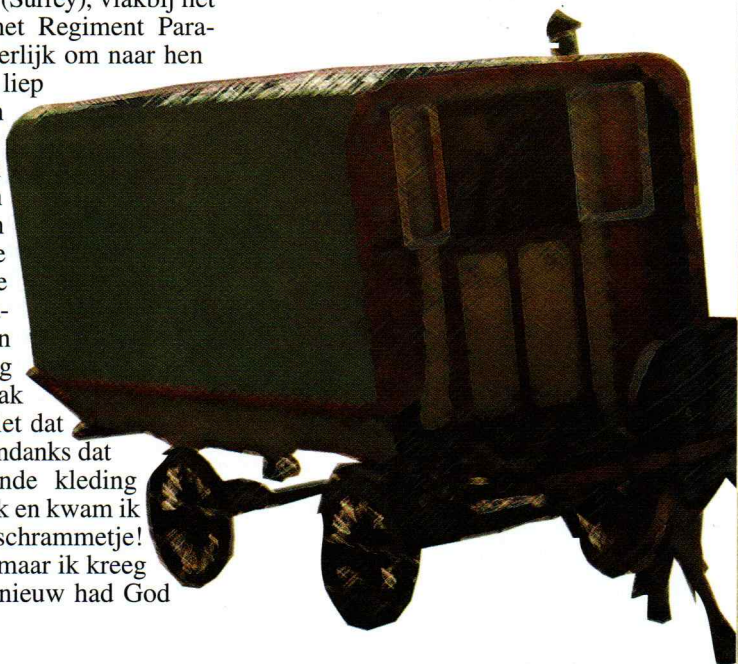
Omdat ik erg goed werd, werd ik al gauw gevraagd voor stuntwerk in films en kon ik mijn eigen prijs vaststellen. Ik heb met beroemde filmsterren gewerkt, zoals Burt Lancaster in *The Greatest Show on Earth*, Tony Curtis en Gina Lollobrigida in *Trapeze*, Raj Kapoor in *The Joker*, en ook met Pi Ramli, de Maleisische Ster. Het was een goed leven, en ik werd miljonair.

Ik was nooit op school geweest en kon lezen noch schrijven. Langzaam maar zeker verflauwde mijn christelijke toewijding, maar de Heer bleef Zijn beschermende hand op me houden.

Mijn broers en zussen waren inmiddels goed terecht gekomen, en omdat ik achttien was, besloot ik in het leger te gaan. We hadden een bivak in Aldershot (Surrey), vlakbij het opleidingscentrum van het Regiment Parachutisten. Ik vond het heerlijk om naar hen te kijken, en op een dag liep ik naar de barakken toe en vroeg of ik eens mee mocht. Ze dachten een geintje te kunnen uithalen met die Zigeunerjongen en besloten me op de proef te stellen. Ze stuurden me een tien meter hoge stelling op met daaronder een betonnen vloer. „Spring maar,” zeiden ze, „en maak een koprol.” Ze wisten niet dat ik trapezeartiest was, en ondanks dat ze me geen beschermende kleding hadden gegeven, sprong ik en kwam ik veilig neer. Ik had geen schrammetje! „Je bent gek,” zeiden ze, maar ik kreeg de kans die ik wilde. Opnieuw had God me beschermd.

Voordat ik bij het circus kwam, moest ik stelen om eten op tafel te krijgen. Jaren later, toen ik het weer met God in orde had gemaakt, ging ik terug naar die boer in Essex en bood mijn excuses aan dat ik kippen van hem had gestolen. Hij vertelde me dat ze van onze omstandigheden afwisten, en als ze van Copper Kelly hoorden dat we er aan kwamen, legde hij met opzet enkele eieren apart en liet hij een kip onze weg oversteken. Hij was ook christen en was tot bekering gekomen onder de bediening van Gypsy Smith. Door hem en andere trouwe mensen heeft God voor ons gezorgd. Ik wilde mijn schuld terugbetalen, maar ze wilden mijn geld niet aannemen.

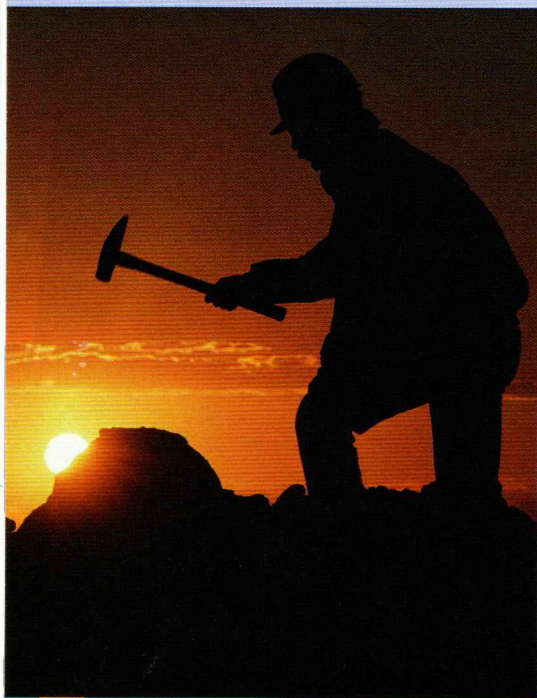
Er gebeuren andere belangrijke dingen in mijn leven. Nog niet zo lang geleden bezochten we de Zigeuners in Roemenië. Bovenal wilden zij dat we hen vertelden over de liefde van Jezus. Geld, voedsel en kleding kwamen op de tweede plaats.

Vol met gaten!

Na mijn opleiding werd ik ingescheept naar Korea. Ik had vaak gevochten, maar nog nooit in een oorlog. Elf maanden lang diende ik bij de 38e breedtegraad, de grens tussen Noord- en Zuid-Korea. Daar raakte ik zwaar gewond. Ik verloor de eerste drie vingers van mijn linkerhand, maar de chirurgen slaagden erin om ze er weer aan te zetten. Tegenwoordig kan ik weer zonder pijn gitaar spelen. Ik heb een metalen plaat in mijn achterhoofd zitten. Ik werd blind, maar de Heer gaf me het gezicht weer terug. Ik had een bajonetwond dwars door mijn rechterpols en er is een kogel door mijn linker knieschijf gegaan, maar ook van de verwondingen heb ik geen pijn.

Er zit een gat van vijf centimeter in mijn maag – een bajonetwond die maar niet dicht wil gaan. De laatste keer dat ik in het ziekenhuis kwam en de artsen naar mijn röntgenfoto's keken, noemden ze me een „theezakje”, omdat ik vol met gaten zit.

Mijn vrouw, Rosemary, die geen Zigeuner is, heeft tien jaar van haar leven voor mij gezorgd; ik dank God voor haar. Zij was degene die me over de doop in de Heilige Geest vertelde en met me bad. God heeft me met Zijn Heilige Geest vervuld.

Nadat ik was genezen van de verwondingen die ik in Korea had opgelopen, kreeg ik een verdere opleiding en werd ik naar Borneo gestuurd. Sir Gerald Templar voerde het bevel over de landmacht in het Verre Oosten en ik diende twee jaar en drie maanden onder hem. Ik had de eer om de persoonlijke lijfwacht te zijn van de Hertog van Kent en de moeder van Prinses Alexandra toen zij bij de kroning van de koningin Singapore bezochten. Ik was toen sergeant-majoor-instructeur, en ik zwom, speelde waterpolo en bokste voor het leger.

Toen we op patrouille in Borneo waren, werden we omsingeld. Er werd op ons geschoten en ze lieten ons als dood achter. Ik overleefde alleen omdat mijn maat Andy voor me ging staan en in mijn plaats omkwam. Dat hielp me nog duidelijker te begrijpen wat Jezus voor mij had gedaan. Ik schreeuwde het uit naar God en slaagde er op de een of andere manier in de jungle uit te kruipen. Voor ik het wist, lag ik in Singapore in het ziekenhuis.

Hoewel ik nu 63 ben, ben ik nog gezond en zwem ik drie kilometer zodra ik daar de kans voor krijg. Ik heb goede en slechte tijden meegemaakt, ik ben over hoogtepunten en door diepe dalen gegaan. Maar Jezus is altijd trouw gebleven aan Zijn belofte: „Ik ben altijd bij je.” Thans ben ik voorzitter van *Zigeuners voor Christus*. Er is een grote opwekking aan de gang onder Zigeuners in Frankrijk, Spanje en Oost-Europa. Over de hele wereld zijn er 40 miljoen Zigeuners, en mijn grootste wens is om mee te maken dat zij allemaal over Jezus Christus horen, de redder van de wereld. ●

FGBMFI HEEFT EEN CHAPTER BIJ U IN DE BUURT

We zitten momenteel in meer dan 150 landen ter wereld.

Nederland

Nat. voorzitter: I. van der Zee, tel. 035-6023222 • **Secretariaat:** H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161, fax 040-2300163; e-mail: hhahn@worldaccess.nl • **Admin. en distrib.:** J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725; bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht • **Internet:** <http://www.worldaccess.nl/~hhahn/fgbnl/fgbnl00.htm>

Alkmaar: C. van Engelenhoven, tel. 0229-215573 • **Almelo:** L. Kerklaan, tel. 0548-614675 • **Amersfoort, Amsterdam:** L. Hoksbergen, tel. 070-5116070 • **Deltachapter (Zeeland), Drechtstreek:** zie Rotterdam • **Eindhoven:** H. van Dingstee, tel. 0499-472521 • **Groningen:** J. Roffel, tel. 0594-212747 • **Den Haag:** J. van Bijsterveld, tel. 070-3253184 • **Naaldwijk:** J. Westra, tel. 0174-416643 • **Roermond:** Th. Bovend'Eerd, tel. 0475-486621 • **Rotterdam:** J. Hoogendoorn, tel. 0172-217527 • **Zoetermeer:** H. Dijkshoorn, tel. 015-3697399 • **Overige plaatsen:** I. van der Zee, tel. 035-6023222

België

Nat. voorzitter: Donato Anzalone • **Secretariaat:** Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435 • **Admin. en distrib.:** Postbus 49, B-3000 Leuven-3; tel. 016-207944, fax 016-207931

Brussel (Europ. afd., F): Paul Huybrechts, tel. 02-7347647 • **Brussel (F):** H. Mutshipayi, tel. 02-6877041 • **Brussel (N):** Rik Van Neste, tel. 02-3804954 • **Charleroi (F):** Richard Van Waesberghe, tel. 02-6332147 • **Izegem (N):** Frans Van Neste, tel. 051-306983 • **Kortrijk (N):** Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020 • **Liège (F):** François Deschamps, tel. 087-338743 • **Limburg (N):** Johnny Frederix, tel. 011-649061 • **Mons (F):** Michel Dupriez, tel. 067-333600 • **Mouscron (F):** Jacob Kalemba, tel. 056-840325 • **Namur (F):** Luc Lannoy, tel. 084-315547 • **Saint-Vith (D):** Arno Bourgraff, tel. 00352 808128 • **Tornhout (N):** Rad De Puydt, tel. 051-72.62.37

(N = Nederlandstalig, F = Franstalig, D = Duitstalig, E = Engelstalig)

Andere landen

Inlichtingen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax: (0032)(0)16-207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com • **Internet:** <http://members.aol.com/fgbmfi/info.htm> • International Office, PO Box 19714, Irvine, CA 92623, (714)260-0700.

De voorsprong van de winnaar

Bill Ashpaugh, Olympisch bodybuilder

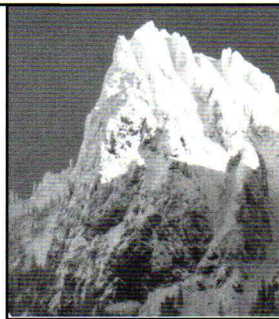
Toen ik vijftien was, riskeerde ik \$ 38 voor een set gewichten. Die postorderdingen bleken heel gewone halters te zijn. Niettemin richtte ik in ons bouwvallige kippenhok mijn eigen oefenruimte in en oefende trouw gedurende mijn hele middelbare-schooltijd. Na mijn eindexamen ging ik aan wedstrijden meedoen. In mijn eerste Olympische wedstrijd moest ik genoeg nemen met een vierde plaats, maar ik wist dat dat veranderen zou. Ik zwoer dat ik van die dag af aan altijd de eerste zou zijn door toewijding, discipline en hard werken.

Toen ik zag dat gewichtsheffers waar ik tegen had gespeeld, ineens groter en sterker leken, vroeg ik hoe dat kwam. Het antwoord was: „Door de pil. Dat is de voorsprong van de winnaar.” Toen ik ze zelf ging proberen, zat ik al gauw op zeven pillen per dag.

Hoewel ik met de kerk was opgevoed en nog steeds 's zondags naar de kerk ging, was mijn geestelijk leven lauw. Maar getuige-

nissen over de kracht en de liefde van Jezus Christus, die ik jarenlang van mijn familie had gehoord, kregen een andere betekenis die middag toen de dokter zei dat ik om negen uur die avond in het ziekenhuis moest worden opgenomen.

Mijn kleine zusje, Lois, dat de muur van tranen rond mijn ziekenhuisbed doorbrak, zei: „Bill, Jezus Christus kan je genezen.” Dat was nieuw voor me. Later werd ik ineens overweldigd doordat ik me verschrikkelijk vuil voelde. Ik voelde een dwingende behoefte om met God te praten. „God, U weet dat ik mijn hele leven al een huicelaar ben, maar nu voel ik me anders. Als U me vandaag accepteert, als U in mijn leven wilt komen, geef ik alles aan U wat ik heb. Ik wil U in mijn leven hebben en ik wil alles doen wat U wilt dat ik doe.” Die ochtend gaf ik alles over, inclusief mijn trots. Een tijdje later heeft God mijn lichaam ook genezen. En, niet te geloven, ik heb ook nog de titel *Mr. Indiana* gewonnen. ●

Voetbal- geweld!

Stefan Driess, Schlaitdorf, Duitsland

In tegenstelling tot andere fans nemen vandalen elke kans te baat om met relschoppers van de tegenstander te vechten. We gingen overal heen waar ons voetbalteam speelde, en ik hoopte altijd op een goed gevecht. Eerlijk gezegd interesseerde me dat veel meer dan de wedstrijd zelf. In die tijd hadden we een bende genaamd de „Rode Duivels”.

Je had een aantal bendes: de „Helduivels”, bekend om hun harde kern, de „Machtige Duivels”, het “Rood-Witte Leger” en het „Rode Front”. Ons belangrijkste doel was de andere bendes te overwinnen.

Ons eerste contact met de geestelijke wereld was door middel van „glaasje-draaien”. Op een dag vroeg ik aan een geest die beweerde mijn geleidegeest te zijn: „Kan ik je te zien krijgen?” „Natuurlijk,” antwoordde hij, „je hoeft me alleen maar binnen te laten.” „Kom dan vanavond,” antwoordde ik.

Die avond wachtte ik alleen in mijn kamer, maar er gebeurde niets. „Idioot,”

mompelde ik, „hoe kun je nou zulke onzin geloven?” Plotseling verscheen er een figuur aan het voeteneinde van mijn bed. Zijn lichaam was helemaal wit. Ik wreef mijn ogen uit, maar hij stond er nog steeds. Bij wijze van proef zwaaide ik naar hem, en hij zwaaide terug. Van schrik probeerde ik me te verbergen.

Een ander aspect van mijn leven was geheel anders van aard. Dat betrof feestjes, alcohol en vrouwen. Zo leefde ik al vanaf mijn veertiende.

Mijn „carrière” als vandaal begon toen een paar vrienden me meenamen naar een voetbalwedstrijd in Kaiserslautern. De massahysterie was fascinerend – fans riepen in koor uitdagingen naar de andere club en hun fans daagden op hun beurt ons weer uit. Ik werd steeds meer geaccepteerd. Al gauw leerde ik dat er normale fans waren en vandalen.

Hoewel ik niet uitgesproken dapper was, had ik behoefte aan respect. Ik ontdekte dat de beste manier om dat te krijgen, was door absoluut meedogenloos te zijn. Ik ont-

dekte dat alcohol en drugs mij hielpen mijn natuurlijke angst te overwinnen. Al gauw kende iedereen „Stefan Driess en de Rode Duivels”. Als wij eraan kwamen, duurde het niet lang of er brak een flinke vechtpartij uit.

De occulte wereld

Na mijn ervaring met die figuur aan het voeteneinde van mijn bed sliep ik niet goed meer. „Ik ben alleen maar weggegaan omdat je bang was,” vertelde dat wezen me toen ik opnieuw met hem in contact kwam. „Maar als je wilt, kom ik vaker.” „Ja, kom maar,” antwoordde ik. Ik dacht dat ik iets slims had gedaan. Het leek ook interessant om iets over de „andere” wereld te weten te komen. Ik dacht dat ik een heel bijzonder iemand was.

Bijna dagelijks nam ik contact met hem op. Ik had nauwelijks door dat ik gebruikt werd om anderen onder een negatieve geestelijke invloed te brengen. Al gauw had die geest me zo in zijn greep dat ik de boel bijna niet meer onder controle had – dat kostte een mede-bendelid bijna het leven. Ik raakte mijn baan kwijt en mijn meisje liet me in de steek. Ik moest voor de rechter

verschijnen, en verschillende keren ont-snapte ik ternauwernood aan de dood. Toen kwam de gedachte in me op: „Waarom maak je geen eind aan je leven?”

Zelfmoord

Bij mijn eerste poging was ik zo dronken dat ik me niet kon herinneren waar ik mijn pols moest doorsnijden om de slagader door te snijden. De tweede keer was ik nuchter. Ik was van plan om naar een wijngaard te gaan met een fles cognac. Ik dacht dat ik dan in slaap zou vallen en dat de koude dan de rest zou doen.

Terwijl ik daar op die met ijs bedekte helling zat en nadacht over wat ik wilde gaan doen, zag ik ineens een paar ogen die me vanuit een met littekens bedekt grotesk gezicht doordringend aankeken. Hij lachte: „Hebben we niet gezegd dat we je te pakken zouden krijgen?” Ik antwoordde kwaad: „Ik geloof in God, en Hij is sterker dan jij!”

Als God bestaat

Deze onoprechte opmerking bracht me op een idee. „Als de duivel zo reëel is, moet

Op de snelweg naar de hel

Highway to Hell van AC/DC was mijn lievelingslied. De titel beschreef precies mijn leven. Ik bleek zo snel als het maar kon langs die weg te racen. Verschillende keren trachtte ik een afrit te vinden, maar zonder succes. Mijn snelheid nam alleen maar toe.

Deze levensstijl was niet goedkoop – ik moest stelen en drugs verkopen om hem te kunnen handhaven. Wat ik doen moest om mijn positie als vandaal te handhaven, kostte me mijn eigendunk. Ik begon mezelf en de mensen rondom mij te haten. Tenslotte werd ik zo gewelddadig dat ze me moesten vasthouden om te voorkomen dat ik in onze gevechten mensen zou doden.

God ook wel bestaan. Met die gedachte richtte ik mijn blik weg van dat demonische wezen en zei: „God, als u echt bestaat, helpt U me dan. Doe iets! Ik kan zo niet verder; helpt U me!”

Ineens voelde ik een aanwezigheid om me heen en de demon verdween. Er stroomden een kracht en een warmte door me heen zoals ik nog nooit gevoeld had. Ik had geen idee wat er gebeurde, maar het was heerlijk en het vervulde mijn hele wezen. Nu weet ik dat het de tegenwoordigheid van God was. Die nacht bad ik opnieuw, voor mijn bed: „God, als U dat was, laat me dan zien hoe ik de weg tot U kan vinden.”

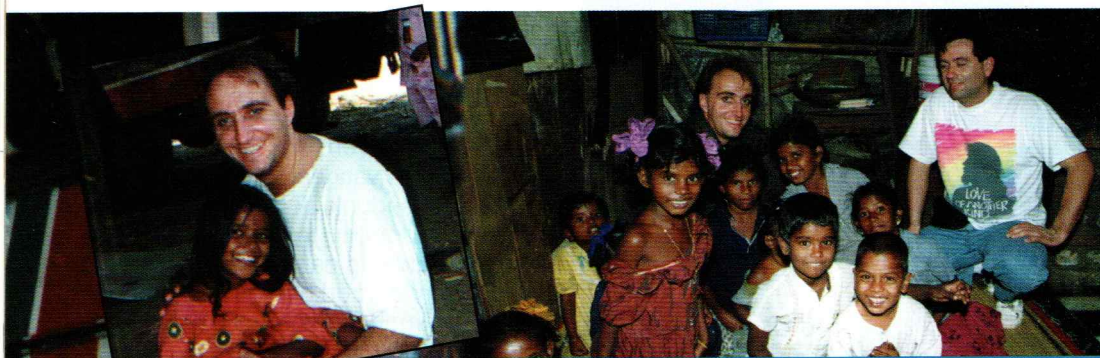
Een paar weken later kwam ik thuis, waar mijn zuster op me bleek te zitten wachten. „Moeder ligt in het ziekenhuis,” zei ze. „Ze heeft een ernstige hartaanval gehad en ligt aan de beademing.” Op dat moment zag ik mijn schuld in: ze heeft zich blijkbaar zoveel zorgen over mij gemaakt; zij betaalt nu de prijs voor mijn zonden! Ze houdt echt van me. „Wie zal er om mij geven als zij overleden is?” dacht ik.

Toen ik van het ziekenhuis terugkwam en bij mijn zuster langs ging, zag ik een bijbel op de boekenplank liggen. Ik pakte hem en sloeg hem op een willekeurige plaats open. Ik begon te lezen: „Het getal van het beest is zeshonderd zesenzestig” (Openbaring 13:18). „Wau,” dacht ik. Het interesseerde me vooral omdat een van mijn lievelingsliederen was *The number of the beast* van Iron Maiden.

Een paar dagen later vertelden mijn zuster en enkele vrienden van haar me over Jezus – dat Hij niet dood is, en dat Hij de enige weg tot God is. Terwijl ze me daarover vertelden, straalden hun ogen. Ze zeiden me dat ik mijn leven in Zijn hand moest leggen en volledig op Hem moest vertrouwen. Ze stelden voor dat ik eenvoudig zou bidden: „Jezus, ik heb U nodig. Neem mijn leven over en leid me van nu af aan.” Een paar weken later overleed mijn moeder. Maar ik had niet meer het gevoel dat ik dat verlies alleen moest dragen. Ik heb uiteindelijk een betere weg gevonden, een weg met Jezus Christus.

Het was in januari 1991 dat ik radicaal christen werd. Dat wil zeggen dat ik van Jezus ging houden en Hem in alles probeerde te volgen en alles deed wat Hij wilde. Hij wil dat wij de wereld Gods liefde laten zien – hoop brengen daar waar hopeloosheid heerst en troost waar verdriet is.

Nu heb ik hoop en liefde in plaats van haat, en heb geen alcohol of drugs meer nodig om het leven onder ogen te durven zien. Ik merk dat ik nu wil helpen, wil opbouwen in plaats van vernielen. Ik ben geen vandaal meer. Ik ben naar India geweest om hulp en christelijke liefde te brengen in de sloppen van Bombay. Ik heb hen de waarheid verteld: er is een afrit van de „snelweg” van het lijden. Door de liefde van Jezus is er een betere weg, en die is niet ver.

EEN PERSOONLIJKE RELATIE

Bij het lezen van het blad *Stem* heeft u zich misschien afgevraagd of u ook zo'n relatie met God zoudt kunnen krijgen als waarover hier verteld wordt. Om die te krijgen, moet u het volgende doen.

1 Erken tegenover God dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet als Heer van uw leven te eren, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” (Romeinen 3:23).

2 Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw vroegere zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3).

3 Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op zich heeft genomen opdat u vergeving van God zou kunnen ontvangen. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16).

4 Belijd dat u Jezus wilt aannemen als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” (Romeinen 10:9).

Als u hier zorgvuldig over hebt nagedacht en u wilt deze belangrijke stap nemen, bid dan hardop het volgende: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en dat ik daardoor op weg ben naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus, Uw Zoon, gestorven is voor alle zondaars, mijzelf inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus mijn Verlosser en de Heer van mijn leven is, en ik dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw er nu op dat U me helpt om zo te leven als U het wilt.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u geaccepteerd heeft. Gevoelens zijn veranderlijk, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften (Romeinen 10:3). **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus** (Mattheüs 10:32). **Neem dagelijks de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen** (1 Petrus 2:2; Psalm 37:4; Romeinen 8:14). Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen hebt genomen, laat ons dat dan graag weten.

✉ ALS U CONTACT WILT OPNEMEN MET HET STEM-TEAM ✉ ✂

Nederland: FGBMFI Nederland, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161; fax 040-2300163; e-mail hhahn@worldaccess.nl • **België en andere landen:** FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16 207944; fax (0032)(0)16 207931; e-mail 100444.1300@compuserve.com

- Ik wil u meedelen dat ik besloten heb om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje *Nu u Christus hebt ontvangen*.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere inlichtingen over het lidmaatschap van de FGBMFI.

Naam en adres (in blokletters s.v.p.):

Geweld thuis

Gary Jackson, Essex, Engeland

Beelden van „Flower power” vullen mijn vroegste herinneringen. Tegen een achtergrond van drank, drugs en popmuziek hadden mijn moeder en mijn vader steeds vaker heftige ruzie, totdat ze tenslotte uit elkaar gingen. Daarmee begon de meest angst-aanjagende periode van mijn leven. Mijn broer, mijn moeder en ik raakten verstrikt in een web van verschrikkelijk huiselijk geweld. Mij moeders nieuwe vriend was een zeer gewelddadige man, die haar regelmatig sloeg. Vaak drukte hij zijn sigaretten uit op haar armen of dijen. Moeder sloot onze slaapkamer af en verstopte de sleutel, om te voorkomen dat hij ons ook kwaad zou doen.

Toen ik eens met mijn eigen vader op vakantie was, probeerde hij mij seksueel te misbruiken. Tegen dat ik volwassen werd, had ik geleerd dat de enige manier om niet verwond te raken, was niemand te vertrouwen of lief te hebben. Na verloop van tijd trouwde ik met een knap meisje en werd gezegend met de geboorte van onze zoon. Desondanks, en ondanks mijn vaste baan, ontbrak er iets in mijn leven.

Op mijn 29ste verjaardag lag ik in het ziekenhuis met reumatoïde artritis. Ik moest aan mijn rechterknie geopereerd worden. Terwijl ik in bed lag te wachten totdat de verpleegsters me naar de operatiekamer zouden brengen, kwam de ziekenhuispredikant me opzoeken. Ik vond het niet zo leuk dat hij kwam, en alleen om weer snel van hem af te zien, stemde ik ermee in dat hij met me bad. Hij vroeg dat ik „vervuld zou worden met de Heilige Geest,” dat de operatie goed zou verlopen en dat ik snel zou genezen. Terwijl hij bad,

voelde ik een warmte door mijn lichaam stromen. Die ervaring overrompelde me, en ik wist niet wat ik zeggen moest toen deze vriendelijke man zei dat hij nog eens langs zou komen.

De operatie verliep inderdaad goed en twee dagen later kon ik alweer naar huis. Op de een of andere manier wist ik dat ik die man nog eens moest spreken. Ik belde het ziekenhuis op en hij kwam me thuis opzoeken. Al voordat ik hem verteld had wat ik had meegemaakt, wist hij het al. Hij vertelde me over de Heer Jezus en hoeveel Hij van me hield. Toen hij weer wegging, gaf hij me een bijbel en een uitnodiging voor zijn kerk.

Ik ging op zijn uitnodiging in en ervoer iets wat ik nog nooit had meegemaakt – een gevoel van rust en vrede. Een paar weken later ging ik naar een genezingsdienst, waar ik reageerde op een uitnodiging aan hen die hun leven aan Jezus wilden geven. Terwijl ik bij het altaar in de kerk neerknielde, stroomden mijn tranen als een rivier. Ik voelde dat een enorme last van mijn schouders werd afgenomen. Naderhand nodigde een van de mannen me uit voor een diner georganiseerd door het FGBMFI-chapter in Southend.

Het diner was eersteklas, en daarna kwam een christelijk getuigenis van een zekere Don Latham. Don was een goede en humoristische spreker, die vertelde over de wonderlijke dingen die de Heer in zijn leven deed. Na afloop van zijn verhaal vroeg hij mensen naar voren te komen die gebed wilden. Ik ging naar voren en iemand vroeg mij of ik gedoopt was in de Heilige Geest. Toen ik nee zei, begon hij met me te bidden. Het leek of de zaal langzaam maar zeker wazig werd, en ik leek in het helderste licht te staan dat ik ooit gezien heb. Toch was het allemaal zo vredig en zacht! Terwijl ik toekeek, kwam het licht steeds dichterbij tot het me overspoelde en me vulde met zijn pure, warme gloed. Langzaam maar zeker begon ik de zaal weer scherp te zien, en ik bleek mid-

den in het restaurant plat op mijn rug te liggen.

Sinds dat moment was ik vervuld van een brandend verlangen om het evangelie met anderen te delen en Christus te dienen. Ik werd kerkvoogd en begon aan een tweejarige bijbelschoolopleiding. Door de jaren heen heeft God me steeds bijgestaan en gezegend. Een paar jaar geleden gebeurde er iets waardoor bepaalde wonden uit mijn kindertijd weer naar boven kwamen. Ik wist dat het tijd was mijn gewonde hart te openen en alle pijn en bitterheid die ik voelde aan Jezus over te geven.

God is genadig. In een sfeer van rust en liefde stroomden de pijn, de verwondingen en de angst van mijn lippen. Een christelijke zielzorger leidde me tot een tijd van gebed, waarbij ik bemoeidigd werd door bijbelteksten en me verzekerd voelde van Gods liefde. Het was niet gemakkelijk. Terwijl ik mijn leven voor God neerlegde, ontdekte ik dat ik de donkerste plaatsen van mijn leven moest binnengaan, plaatsen die vol zaten met angst, plaatsen en herinneringen die ik in eigen kracht niet onder ogen durfde te zien.

Op dat moment kreeg ik een gezicht van een prachtige weide en een rustig stromende rivier. Ik kon de vogels horen zingen, en een warme, geruststellende stem nam mijn angst weg en goot genezende liefde over mijn gewonde en huilende geest. Terwijl ik het verleden onder ogen zag en me het schreeuwen in het donker herinnerde, wist ik dat ik niet alleen was. Stuk voor stuk werden mijn herinneringen opgehaald, en stuk voor stuk werd ik bevrijd van hun banden van angst.

Tegenwoordig verbaas ik me over Gods liefde. Als lector heb ik het voorrecht in de kerk te mogen preken en onderwijzen. God is echt verbazingwekkend. Hij heeft letterlijk mijn leven genezen! ●

WIE ZIJN WIJ?

De *Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden* (Full Gospel Business Men's Fellowship International, *FGBMFI*) is een internationale gemeenschap van christen-zakenlieden, met als doelstellingen:

1 Mannen tot God te roepen door te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de hedendaagse wereld, door middel van de boodschap van het totale evangelie voor de totale mens.

2 Mannen overal ter wereld de gelegenheid te bieden voor christelijke gemeenschap onder de ene banier van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen op te bouwen zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken kunnen teruggaan. De FGBMFI is zelf geen kerk of secte. Zij heeft dan ook geen voorgangers of priesters en richt ook geen kerken op.

3 Een grotere mate van eenheid te bevorderen onder alle christenen.

STEM no.981

Dit is één van de 28 talen waarin het blad Stem door het internationale kantoor van de FGBMFI wordt uitgegeven. Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel.: (0032)(0)16 207944; fax: (0032)(0)16 207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com

PUBLICATIES Hoofdredacteur: Blair Scott, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com

Directie internationale publicaties: Jerry Jensen, Blair Scott. – **Assistent:** Donato Anzalone.

Graphics: Intl. Graphics & Design. – **Art:** Jean-Claude Duviella. **Redacteur Nederland en Vlaanderen:** Huug Hahn, tel. (0031)(0)40 2300161, fax (0031)(0)40 2300163, e-mail: hhahn@worldaccess.nl

*Internationale Gemeenschap
van Volle-Evangeliezakenlieden*

De storm overleven

*Als kinderarts in militaire dienst
had ik nooit verwacht, voor taken
overzee opgeroepen te worden.
Desert Storm haalde velen van
ons weg uit hun veilige thuis.
Maar daar ervoer ik een nieuwe
diepte in mijn innerlijke vrede...*

*Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres.
Laat dit tijdschrift niet rondslingeren... Geef het aan een vriend!*